

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Μαρκ. ιε΄ 43 - ιστ΄ 8)

Εκείνο τόν καιρό, ὁ Ἰωσήφ, ἓνα ἀξιοσέβαστο μέλος τοῦ συνεδρίου, πού καταγόταν ἀπό τήν Ἀρμαθαία, καί περιμενε κι αὐτός τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τόλμησε νά πάει στόν Πιλάτο καί νά τοῦ ζητήσει τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἀπόρησε πού ὁ Ἰησοῦς εἶχε κιόλας πεθάνει. Κάλεσε τόν ἑκατόνταρχο καί τόν ρώτησε ἂν εἶχε πεθάνει ἀπό ὦρα. Ὅταν πῆρε τήν ἀπάντηση ἀπό τόν ἑκατόνταρχο, χάρισε τό σῶμα στόν Ἰωσήφ. Ἐκεῖνος ἀγόρασε ἓνα σεντόνι, κατέβασε τόν Ἰησοῦ, τόν τύλιξε μ΄ αὐτό καί τόν τοποθέτησε σ΄ ἓνα μνήμα πού ἦταν λαξεμένο σέ βράχο· μετά κύλησε ἓνα λιθάρι κι ἔκλεισε τήν εἴσοδο τοῦ μνήματος. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσή παρακολουθοῦσαν πού τόν ἔβαλαν. Ὅταν πέρασε τό Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου, καί ἡ Σαλώμη, ἀγόρασαν ἀρώματα, γιά νά πάνε ν΄ ἀλείψουν τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἦρθαν στό μνήμα πολύ πρῶι τήν ἐπομένη τοῦ Σαββάτου, μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος. Κι ἔλεγαν μεταξύ τους: «Ποιός θά μᾶς κυλήσει τήν πέτρα ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ μνήματος;» Γιατί ἦταν πάρα πολύ μεγάλη. Μόλις ὅμως κοίταξαν πρὸς τᾶ κεῖ, παρατήρησαν ὅτι ἡ πέτρα εἶχε κυλήσει ἀπό τόν τόπο της. Μόλις μπῆκαν στό μνήμα, εἶδαν ἓνα νεαρό μέ λευκή στολή νά κάθεται στά δεξιά, καί τρόμαξαν. Αὐτός ὅμως τούς εἶπε: «Μὴν τρομάξετε. Ψάχνετε γιά τόν Ἰησοῦ ἀπό τή Ναζαρέτ, τό σταυρωμένο. Ἀναστήθηκε. Δέν εἶναι ἐδῶ. Νά καί τό μέρος ὅπου τόν εἶχαν βάλει. Πηγαίnete τώρα καί πεῖτε στούς μαθητές του καί στόν Πέτρο: «πηγαίνει πρὶν ἀπό σᾶς στήν Γαλιλαία καί σᾶς περιμένει· ἐκεῖ θά τόν δεῖτε, ὅπως σᾶς τό εἶπε». Οἱ γυναῖκες βγῆκαν κι ἔφυγαν ἀπό τό μνήμα γεμάτες τρόμο καί δέος· δέν εἶπαν ὅμως τίποτα σέ κανέναν, γιατί ἦταν φοβισμένες.

Παρακαλεῖσθε ὅπως φυλάγετε τό παρόν ἔντυπο λόγω θρησκευτικοῦ περιεχομένου καί τῶν εἰκόνων

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΑΓΝΩΣΜΑ

† ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ Παχωμίου τοῦ Μεγάλου, Ἀχιλλείου Λαρίσης ΚΥΡΙΑΚΗ 15 Μαΐου 2016

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Πράξ. στ΄, 1-7)

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· Οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἐπὶ τῆς Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠῤῥξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν Ἰουδαίων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Εάν μιλήσεις σε κάποιον
για κάποια αρετή,
μίλησε σαν μαθητευόμενος,
και όχι σαν δάσκαλος και αυθεντία.

Ἅγιος Επιφάνιος Κύπρου

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Πράξ. στ', 1-7)

Εκείνες τīs μέρες, καθώς μεγάλωνε ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν, ἄρχισαν νὰ παραπονιοῦνται οἱ ἑλληνόφωνοι πιστοὶ ἐναντίον τῶν ἑβραιοφώνων, ὅτι στὴν καθημερινή διανομή τῶν τροφίμων δέν φρόντιζαν τīs ἑλληνόφωνες χῆρες ὅσο ἔπρεπε. Τότε οἱ δώδεκα ἀπόστολοι σύναξαν ὅλους τους μαθητές καὶ τοὺς εἶπαν: «Δέν εἶναι σωστό ἐμεῖς ν' ἀφήσουμε τό κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀσχολοῦμαστε μέ διανομές τροφίμων. Φροντίστε, λοιπόν, ἀδελφοί, νὰ ἐκλέξετε ἀπ' ἀνάμεσά σας ἑπτὰ ἄντρες μέ καλὴ φήμη, γεμάτους ἀπὸ τὴ σοφία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Θά ὀρίσουμε αὐτούς νὰ κάνουν αὐτό τό ἔργο, κι ἐμεῖς θά ἀφιερωθοῦμε ἀποκλειστικά στὴν προσευχή καὶ στό ἔργο τοῦ κηρύγματος». Μ' αὐτά τά λόγια συμφώνησε ὅλη ἡ κοινότητα. Ἔτσι διάλεξαν τό Στέφανο, ἄνθρωπο γεμάτον πίστη καὶ Ἅγιο Πνεῦμα· ἐπίσης τό Φίλιππο, τόν Πρόχορο, τό Νικάνορα, τόν Τίμωνα, τόν Παρμενά καὶ τό Νικόλαο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, ὁ ὁποῖος προηγουμένως εἶχε προσχωρήσει στὸν Ἰουδαϊσμό. Ἡ κοινότητα τοὺς ἔφερε μπροστά στοὺς ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι προσευχήθηκαν κι ἔβαλαν τά

χέρια πάνω στὰ κεφάλια αὐτῶν τῶν ἑπτὰ. Στό μεταξύ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶχε μεγάλη διάδοση. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν στὴν Ἱερουσαλήμ μεγάλωνε πολὺ. Ἀκόμη καὶ πάρα πολλοὶ Ἰουδαῖοι ἀποδέχονταν τὴν πίστη.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Μαρκ. ιε' 43 - ιστ' 8)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνειλίησε τὴν σινδόνην καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν προῶι τς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.